

ÎNCHEIERE

30 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Străisteanu Gheorghe,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Străisteanu Gheorghe împotriva Inspectoratului de Poliție Rîșcani, mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informație și repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016,

c o n s t a ț ă:

La data de 13 mai 2016 Străisteanu Gheorghe a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Poliție Rîșcani, mun. Chișinău (în continuare – IP Rîșcani, mun. Chișinău) cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informație și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 19 februarie 2016 a expediat prin intermediul poștei electronice în adresa IP Rîșcani, mun. Chișinău o cerere prin care a solicitat să fie informat dacă a fost intentat dosar de căutare și ce măsuri se întreprind întru reținerea și escortarea condamnatului Bejenaru Radic în penitenciar pentru executarea pedepsei.

Afirmă că, pînă la data înaintării cererii de chemare în judecată nu a primit răspuns și nici o informație solicitată.

Consideră că, IP Rîșcani, mun. Chișinău i-a încălcat dreptul la informație și la examinarea cererii în termenul stabilit de Legea privind accesul la informație.

Sușține că informația solicitată era și este necesară prezentării în instanța de judecată într-un alt dosar, iar încălcările dispozițiilor legale i-au cauzat un prejudiciu moral.

Solicită admiterea acțiunii, constatarea încălcării dreptului la informație și la examinarea cererii din 19 februarie 2016 în termenul stabilit de lege; obligarea IP Rîșcani, mun. Chișinău de a examina cererea și a prezenta informația solicitată; încasarea de la IP Rîșcani, mun. Chișinău a sumei de 300 de lei cu titlu de prejudiciu

moral cauzat prin încălcarea dreptului la examinarea în termen a cererii.

În ședința de judecată din 04 august 2016 a solicitat suplimentar și repunerea în termenul legal a cererii de chemare în judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 04 august 2016 s-a respins cererea înaintată de Străisteanu Gheorghe cu privire la repunerea în termenul de prescripție a acțiunii, ca neîntemeiată și s-a respins acțiunea ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că informația solicitată de Străisteanu Gheorghe prin cererea din 19 februarie 2016 urma a fi eliberată până la data de 05 martie 2016, iar reclamantul Străisteanu Gheorghe urma să sesizeze instanța de judecată în termen de o lună de la data când trebuia să primească răspunsul la cererea respectivă, adică până la data de 05 aprilie 2016.

Prima instanță a conchis că cererea de chemare în judecată a fost depusă la data de 13 mai 2016, după expirarea termenului de prescripție prevăzut expres în art.23 alin.(2) din Legea privind accesul la informație și art.17 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ.

Totodată, instanța a mai reținut că argumentele invocate de Străisteanu Gheorghe pentru repunerea în termenul de prescripție omis sunt neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Străisteanu Gheorghe și s-a menținut hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 04 august 2016.

La data de 31 ianuarie 2017 Străisteanu Gheorghe a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2016, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat că instanțele inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea.

Afirmă că, nu-i poate fi imputată încălcarea termenului de prescripție în cazul în care cererea de chemare în judecată a fost restituită prin încheierile din 14 aprilie 2016 și 04 mai 2016, totodată exercitându-și dreptul la un recurs efectiv prin contestarea acestora.

Consideră că instanțele inferioare au ignorat explicațiile descrise în hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție nr.2 din 07 iulie 2008 cu privire la aplicarea legislației procesuale civile la întocmirea hotărârii și încheierii judecătorești și nr.06 din 11 noiembrie 2013 privind procedura de judecare a cauzelor civile în ordine de apel, invocând jurisprudența CEDO.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că, recursul a fost declarat în termen, deoarece decizia recurată datează cu 13 decembrie 2016 (f.d.108-112), iar cererea de recurs a fost expediată la data de 31 ianuarie 2017 (f.d.124), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Alegațiile recurentului precum că, nu-i poate fi imputată încălcarea termenului de prescripție în cazul în care cererea de chemare în judecată a fost restituită prin încheierile din 14 aprilie 2016 și 04 mai 2016, totodată exercitându-și dreptul la un recurs efectiv prin contestarea acestora, nu pot fi reținute, deoarece termenul de prescripție nu se suspendă în cazul în care nu s-a acceptat cererea de chemare în judecată, or potrivit art. 168 alin.(4) din Codul de procedură civilă, printr-o încheiere

nesusceptibilă de recurs, judecătorul acceptă cererea de chemare în judecată în decurs de 5 zile de la repartizare, dacă legea nu prevede altfel.

În această ordine de idei, reieșind din încheierile din 14 aprilie 2016 (f.d.16-17) și 04 mai 2016 (f.d.18), Străisteanu Gheorghe nu s-a conformat cerințelor enumerate în încheierile din 24 martie 2016 și respectiv 22 aprilie 2016, intervenind *uno actu* restituirea cererii de chemare în judecată. Respectiv, în atare situație termenul de prescripție de înaintare a acțiunii nu se suspendă, dar curge fără întrerupere, or potrivit art.277 alin.(1) lit. a) din Codul civil, cursul prescripției extinctive se întrerupe în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit.

Nu pot fi reținute nici argumentele recurentului precum că, instanțele inferioare au ignorat explicațiile descrise în hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție nr.2 din 07 iulie 2008 cu privire la aplicarea legislației procesuale civile la întocmirea hotărârii și încheierii judecătorești și nr.06 din 11 noiembrie 2013 privind procedura de judecare a cauzelor civile în ordine de apel, invocând jurisprudența CEDO, deoarece recomandările Curții Supreme de Justiție și hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, avînd caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărârilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept, iar practica națională pe asemenea categorii de litigii invocate în cererea de recurs este diferită de respectiva cauză.

În această ordine de idei, instanța de recurs conchide că prima instanță corect a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea înaintată de Străisteanu Gheorghe ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție, deoarece ultimul neprimind răspuns de la IP Rîșcani, mun. Chișinău la cererea din 19 februarie 2016, urma să se adreseze instanței de judecată în termen de pînă la data de 05 aprilie 2016, or art. 23 alin. (2) din Legea privind accesul la informație prevede expres că, sesizarea instanței de judecată se va efectua în termen de o lună de la data primirii răspunsului de la furnizorul de informații sau, în caz dacă nu a primit răspuns, de la data cînd trebuia să-l primească. Dacă solicitantul de informații a atacat anterior acțiunile furnizorului de informații pe cale extrajudiciară, termenul de o lună curge de la data comunicării răspunsului conducerii furnizorului de informații și/sau organului ierarhic superior al acestuia sau, în caz dacă nu a primit răspuns, de la data cînd trebuia să-l primească. Deci, recurentul a omis termenul prevăzut expres în lege.

Completul constată că instanțele inferioare au examinat și au elucidat toate circumstanțele importante ale pricinii prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale pricinii.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca

fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au constatat circumstanțele importante ale pricinii, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Străisteanu Gheorghe, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Străisteanu Gheorghe, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță